

PAPAGÉNÓ BODZAFURULLYA

E G Y

HEVENYJÉBEN PENDERITETT

S Z A T I R A

VITÉZI VERSEKBEN

FELELET GYANÁNT

A' RHYTHMUSOK VAGY IS CADENTZIÁS VERSEK

A' MINAPI VÉDELMEZŐJÉNEK

Írta és elolvasta

3-dik és 4-dik Januáriusban, 1810, mind a' kétszer nagyszámú
T. N. Hazafiak előtt, a' Magyar Oskolában,

C Z I N K E F E R E N T Z

A' Magyar Nyelvnek és Literatúrának nyilván és renden
való Tanítója, a' Kir. Universzitásnál; több Tudós
Társaságok Tagja.

P E S T E N,

T R A T T N E R M Á T Y Á S B E I Ő I V E L.

PAPAGÉNŐ BODZAFURDILYA

E G Y

HEVENYJÉREN PÉNDERITETT

S Z A T I R A

V I T É Z I V E R S E K R E N

—————
E R T E L E T C Y A N Á N T

A RHYTHMUSOK VAGY IS CAESENTINUS VERSEI

Odi profanum vulgus, et arceo!

Horat. L. III. Ode 1.

— — A' tréfát magyarázzuk jóra! — —

V. infra, in Satyra.

—————
A Magyar nyelv és irodalom története, mely a kései nyelvészet
T. N. Hazánk története Magyarországon

—————
C N I K E T E R E N T

A Magyar nyelv és irodalom története, mely a kései nyelvészet
T. N. Hazánk története Magyarországon

—————
T. N. Hazánk története Magyarországon

—————
T. N. Hazánk története Magyarországon

TEKÍNTETES NEMES
RUMBACH SEBESTYÉN
ORVOS DOCTOR ÚRHOZ

Kedves Barátom! Néked ajánlom e'
tréfás Enyelgést, nemzeti nyelveden,
vitézi nyelvünkön. Az Édes,
Hasznos, Igaz, szeretőd Tenéked!
Emlékezel még, gyermeki napjaink
első szerentsés álmairól? Budán,
Pesten, mit álmodtunk? Repültek
gondolatink, a' Hazánk szoros vólt, —
a' tengeren túl, *Dalai Lâma*, még
a' nagy *Mogol* sem vólt, szemünk előtt,
olyan szerentsés, mint mi vóltunk,
akkor! — Az álm, az édes álm —
eltűnt! Felébredt, tölteni zsákjait
a' Férjfi, a' nagy — semmivel! A' mi van,
oh, a' por, árnyék, semmi, — gyémánt
képzeletink palotáji mellett!
Hát, Férjfiak, mit képzelhetünk? Halált,
a' vas kaszával! — Nem tehetünk, Hazánk
javára, már semmit? Te, Orvos,
és Atya, már sokat izzadoztál:
szegények, árvák, özvegyek áldanak,
betsül, szeret Pest Vármegyec; a' Király,
Magyar Nemessé tett. Mi kell több?
Ah, sietünk, sietünk, Barátom,
A 2

TEKINTÉS NEMES

RUMBACH SEBESTYÉN

ORVOS DOCTOR UJHON

meghalni! Én mit tettem? Az Oskolák —
könnyen felejtik; bár 27 nyarat

izzadtam e' porbann! Az Ifjak?

Mint mi előbb, sokat álmodoznak:

álmodni rólunk nints idejek! No, hát

álmodjanak, míg rózsabokrok között

sétálnak! Ott is nőhet Édes,

Hasznos, Igaz; — de tövissek őrzik!

E' rózsabokrok durva tövissei

közt, egy Barátot lelni: — hogy álmaink

eltűntekor, tréfáljon együtt,

a' nyavalyát, a' halált nevesse!

enyhítse mérgét még is, a' hol lehet! —

szerentse két jó Szívnek, az Istenek

nagy sorsa, nagy kotzkája! — Rumbach!

Már szabadon tsevegek, Barátom!

Hozzád hasonlót lelni, kevély lehet

az izmos Ifjú, a' ki az Édeset,

a' Lélek Édessét, Hazáját,

Nyelve Ügyét, mivelünk betstüli!

A' Magyar Versekről.

(*Tudniillik ez a' vételkedés bekkenője! betű szerint a' Magyar Ujságból, Nro. 51, dd. 23. Dec. 1809.*)

Tagadhatatlan, hogy mikor valamely Nyelvnek hajtható és alkalmas voltát valamely más nyelvvel akarjuk össze-hasonlítani, nints annak bizonyosabb próba mértéke, mint-ha ennek verseit egyenlő számú és mértékű sorokban úgy lehet amarra által rakni, hogy a' dolog is a' maga fontosságából semmit ne veszítsen — Vesztetté ezen fordítás akár a' Verseken, akár a' dologban az eredetiből? vagy nem? abban Bíró nem lehetek; az látni való, hogy amaz Ovidiusi válogatott pattogós Cœsurákat itt keresni nem kell. De hiszen, épen azért is választottam próbára ezen magát inkább Poétai, mint Poétának tartó Horátiusból fordítani való darabot, mivel ő sem örömet kötözött lábaira illy szabad járást hátráltató nyalábokat. Fogjon bár nálamnál elevenebb Magyar Poéta akár Ovidiusba, akár Virgiliusba, fogadom, hogy (nyelvünk' hajtható és alkalmas volta felől ugyan) azokkal is szerentsésen megbirkózhatik — hogy nyelvünk a' Deák és Görög mértékű Versek alkotására elég alkalmas, azt már eléggé megmutatták Baróthi Szabó, Rájnis, Révai, Virág, Csokonai, Édes, Nagy Ferencz, és mások; de hogy a' Deák sem alkalmasabb, mint a' miénk, annak megbizonyítására ilyen forma több Darabok is kívántatnának.

Mitévők legyünk tehát? alá nézve megvessük, kitsúfoljuk é az eddig szokásban lévő véghangos verseket? mellyek-

ben olly szép eredeti remekeket hagytak Gyöngyösi István, Pétzeli, Szilágyi, Horváth, Mátyási és egyebek. — Távól légyen! — mert valjon válik é egy pallérozott Magyar Gavalárnak legkissebb gyalázatjára is, hogy ő minden tsinosabb Európai Nemzetek tántzába, szint' úgy megteszi a' tempót, valamint maga a' született Francia, Német, Anglus, 's a' t.. De a' mellett a' maga Nemzeti tántzában is olly ékes és elmés megindulásokat ejt, hogy azokat az idegen kéntelen vagy veszteg bámúlni, vagy ha követni akarja, tövisbe tapodók módjára ejteni formátlan táborzékolását? így, így szinte ilyen ditsösségére szolgál az, mind Nemzeti poésisünknek, mind nyelvünknek, ha ebben minden más Európai nemzetekkel is a' Cadentiás Versekre nézve megmérkezhünk, és még is az ezek által követhetetlen Deák és Görög mértékű Verseken is azoknak nyomaikba hághatunk. Esmérek egy Urat, kit mindnyájan veteranus Poétáink közt örömetst tisztelünk, a' ki most sem tartja *versnek* azt, a' miben *Cadentia* nints, holott maga is ír mért Syllabákra is. — Én pedig egyiket szint' úgy mint, a' másikat, igazi Versnek, sőt ha a' gondolat 's előadás a' Poétai mértéket megüti, *poémának* is tartván, megengedjenek véghangos Verseinknek 's Versióinknak kéméletlen betsmérlői, (legalább míg az ellenkezőről bennünket meg nem győznek) hiszen, *mindennek a' magáét* megadatni kívánó írásomat következő Apologossal rekesztem be:

A G é m.

Ostobaság úszni! a' Gém így felele:

Ha a' Hattyú hívá versent úszni vele.

Mais, hogy véghangos Verseket tsinálunk,

Dúlnak fúlnak némely Gém-poéták nálunk;

Úsznának Horváttal, Pöttsal, Gyöngyösivel,

Mátyásival ök is, — de talám nints mivel!

Láczai József Pr. m. k.

A' S Z A T I R A.

„Halhatatlan] Mózárt! Hájden! “ Bámúlva sohajtván
Múzsafi: „Oh, ilyen nints nekünk! “ súgta, előtte
álló, egy, nem tom hogy jött, Nagy-Iványi Juhásznak,
Bétsbenn, egy Operán. Muzsikus jó, furtsa Poéta,
Esztheticus, 's a' Természet Búvárja, Barátja,
Gyermeke vólt ez az Úr. „Mit mondasz? Földi! Boszorkány-
Sipnak híjják ezt. Mózárt munkája. Teremtés
a' neve — Hájdentől — a' mit tegnap velem együtt
hallottál. Mellyik tetszett? “

„Mellyik? Hogy az — esső
verje meg a' — sok rossz Muzsikássát! “ Ezt felelé Borz
Jantsi. „Hisz' egy magyaros nótát sem hallhat az ember!
Éneket, és muzsikát, Uram, itt ne keress! Tsupa tzintzfintz,
tzifra tirilla, üres hang, egy szóval: tsupa tzintzfintz,
nyifnyaf! — Hiszen, görögül, törökül *povedáltak*? Az ördög
érthetné! mikor a' muzsikától — a' muzsikát, még
szót is alég érthetni. — Ha meg kell mondanom, a' mit
érzettem: nyifnyaf! Két harmad része bohó; egy
harmad része? — bolond *Hanzhurstból* áll — az egész kül-
földi, Orosz, vagy Oláh tzifra — *Lópérának* (a) előttem!
Elbújhatnak előttem — ! Az én bojtárom, — hogy itt nints,
sajnálom — Julival: *Juli* énekel, *Imre* furullyáz,

(a) Engedjék meg Jantsinak a' Frantziák, hogy ő ezt a' szót: *l'opéra*, magyarosan találta ejteni!

itt külön, ott együtt; 's azt mondom — hogy no! Ezek mind — megsüvegelhetnék! “

„Bátyó, Borz János! Örülök, hogy kedet itt kaptam. Majd megmondhatja ked otthon, mit látott, hallott, Bétsben! “

„E' tsak tréfa! “

„Nem a'! De hogy — Isten Jé! “

„No, ha így van a' dolog; én is más húrön hegedülök. Apókám! Azt bizony érzetted, hogy szép volt? Ám, mikor Isten, a' tsendes tenger vizein nagy Lelke lebegve, azt mondotta: *Legyen!* — Szent bámúltságba merültél; úgy é? Földi! “

„Nem én! “

„Mikor oszlott a' *Chaosz!* A' szép Természet, 's a Nap kiderült, — a' régi setétség, ormótlan, szomorú kebeléből! Négy *Elementom!* Hány tsuda! Tűz, Víz, Föld, Levegőég! — Fergeteg, esső, a' szállongó hó, — szaporán, vagy halkkal — az Égnek, Földnek, Tengernek, mind szebb szebb változatokkal, színekkel jádzó szüleményjei, annyi tsudáji! A' fetsegő fetskék; ordító tigris, orosz lány; bögő marha; szökő szarvas, vadketske, kabótza, sáska; legyek, méhek zungó dongó *miliárdja*; a' kavitsón potsogó, a' kösziklán zuhanó víz; a' köveken kopogó jégesső; a' fejedén le-tsattant villámlás, vagy ama' még meszsze utánna morgó menydörgés! — Ádám, Évával! — Az Isten nagy Szabbatja! — Beszélj, szólj! Nem tetszettek — ezek se? Jantsi! Felelj! “

„Olyast valamit sugdostak. “

„Elöttem állottál, szájtátva. Soká vizsgáltalak. — Ezt tsak nem tagadod? 'S az okát, gondolnád, hogy kitaláltam? “

újra nyomtatott levél.

A' S Z A T I R A.

„Halhatatlan *Mózárt!* *Háiden!* “ Bámúlva sohatván
Müzsafi: „ Oh, ilyen nints nekünk! “ súgta, előtte
alló, egy, nem tom hogy jött, Nagy-Iványi Juhásznak,
Bétsbenn, egy Operán. *Muszikus* jó, furtsa *Poëta*,
Esztbetikus, 's a' *Természet Búvarja*, *Barátja*,
Gyermeke volt ez az *Úr.* „ Mit mondasz? *Földi!* *Boszorkány-*
Sípnak híjják ezt. *Mózárt* munkája. *Teremtés*
a' neve — *Háidentől* — a' mit tegnap velem együtt
hallottál. Mellyik tetszett? “

„ Mellyik? Hogy az — esső
verje meg a' — sok rossz *Muzsikássát!* “ Ezt felelé *Borz*
Jantsi. „ Hisz' egy magyaros nótát sem hallhat az ember!
Éneket, és *muzsikát*, *Uram*, itt ne keress! *Tsupa tzintzfintz*,
tzifra tirilla, üres hang, egy szóval: *tsupa tzintzfintz*,
nyifnyaf! — Hiszen, görögül, törökül, *fityeréxtek?* Az ördög
érhetné! mikor a' *muzsikától* — a' *muzsikát*, még
szót is alég érhetni. — Ha meg kell mondanom, a' mit
érzettem: *nyifnyaf!* Két harmad része e bohó; egy
harmad része? — bolond *Hanzburstból* áll — az egész kül-
földi, orosz, vagy oláh, *lármas Operának* előttem!
Elbújhatnak előttem —! Az én bojtárom, — hogy itt nints,
sajnálom — *Julival:* *Juli* énekel, *Imre* furullyáz,

itt külön, ott együtt; 's azt mondom — hogy no! Ezek mind — megsüvegelhetnék! “

„ Bátyó, Borz János! Örülök, hogy kedet itt kaptam. Majd megmondhatja ked otthon, mit látott, hallott, Bétsben! “

„ Mondám: tsupa nyifnyaf! „
„ E' tsak tréfa! “

„ Nem a'! De hogy — Isten Jé! “

„ No, ha így van a' dolog; én is más húron hegedülök. Apókám! Azt bizony érzetted, hogy szép volt? Am, mikor Isten a' tsendes tenger vizein nagy Lelke lebegve, azt mondotta: *Legyen!* — Szent bámúltságba merültél, úgy é? Földi! “

“ Nem én! “

„ Mikor oszlott a' *Chaosz!* A' szép Természet, 's a' Nap kiderült, — a' régi setétség, ormótlan, szomorú kebeléből! Négy *Elementom!* Hánytuda! Tűz, Víz, Föld, Levegőég! — Fergeteg, esső, a' szállongó hó, — szaporán, vagy halkkal — az Égnek, Földnek, Tengernek, mind szebb szebb változatokkal, színekkel jádzó szüleményjei, annyi tsudáji! A' fetsegő fetskék; ordító tigris, orosz lány; bögő marha; szökő szarvas, vadketske, kabótza, sáska; legyek, méhek zungó dongó *miliárdja*; a' kavitson potsogó, a' kösziklán zuhanó víz; a' köveken kopogó jégesső; a' fejedén le-tsattant villámlás, vagy ama' még meszsze utánna morgó menydörgés! — Ádám, Évával! — Az Isten nagy Szabbatja! — Beszélj, szólj! Nem tetszettek — ezek se? Jantsi! Felelj! “

“ Ollyast valamit sugdostak. “

„ Elöttem állottál, szájtátva. Soká vizsgáltalak. — Ezt tsak nem tagadod? 'S az okát, gondolnád, hogy kitaláltam? “

A' muzsikát kellett bámúlnod: titkos hatalmát
 érzetted; — valamint egy *Némisiket* tsak a' hangnak
 meszsze folyó édes rezsegeit érzi, alatta,
 a' deszkázatból! Az okát kérdezni? — Barátom!
 Oh, ezt ő, se te, nem tudjátok! — Képzelet, édes
 Lélekerő! — Lelkünk, elménk játéka, minékünk
 édes erő; ha okát nem tudjuk is! Érzeni —? Még a'
 köszikla is mozdul: mikor *Orfeus* énekel! Új egy
 Természet jádzik: mosolyogva virágzik előtte
 fű, fa, közép Décemberben; ha — teremteni készül
Orfeus, egy *Máró*, egy *Flaccus*, *Pindarus*, és — a'
 Hajdaniság több halhatatlan nagy Mestere. (a) — Földi!
 Bámúlsz? Am — görögül nem szóllék! “

„Néki? Juhásznak?
 Azt tartom: törökül! “ Felelé egy nagy *Rabulista*,
 és *Rhythmista*, — nevét is jól tudom — *Omai Pista*:
 Néhai Istóknak, Debretzenben, régi barátja, (b)
 s a' száját így tátja: „Tebát, a' Földi juhát, azt
 tartom, jól megnyirkálták! E' dolgokat híres
 emberek irkálták firkálták, a' Görögökről,
 és Törökökről! “

„Húh! E' félre beszéll. Kosomat fell

(a) OVIDIUS (*Fastorum* L. II.) így ír:

Quod mare non novit, quae nescit Ariona tellus?

Carmines currentes ille tenebat aquas.

Saepe sequens agnam, lupus est hac voce retentus:

Saepe avidum fugiens restitit agna lupum. etc.

CICERO (*pro Archia Poeta*) ezt mondja:

*Sit igitur, Iudices, sanctum apud vos, humanissimos homines, hoc
 Poetae nomen, quod nulla unquam barbaria violavit! Saxa
 et solitudines voci respondent; bestiae saepe immanes cantu fle-
 ctuntur, atque consistunt: nos instituti rebus optimis non Poeta-
 rum voce moveamur? etc.*

(b) E' nem igaz. A' versbe tsak azért jött barátja; mert a' száját tátja;
 t. i. így tesznek a' Rhythmisták; mikor szoros a' kaptza.

merném tenni: Bolondgombát, vagy natragulyát ett! “
 Ezt dörmögte Juhász Jankó, 's a' köntöse kankó.
 „Haj, dinomdánom!“ Most ezt dúdolta magának
 lassan: „Mig élek sem bánom, — rágta susogva
 a' nótát: „Házasságom!“ — 'S a' vége? Nevetség!
 Németek és Magyarok tódúltak hallani: kérték,
 's a' márkát kenték. Mit volt mit tenni? Felugrik,
 a' *parterr* közepén, egy vén karszékre: dudáját
 kapja; dudál, dúdol, 's a' gordó, gége, hasítják
 a' bámúlt füleket. Most jól meghúzza *keserves*
nótáját, most meg szaporán billegteteti tréfás
 énekeit, — kiki tudja, miről: majd Töldi Miklósról,
 majd Argyilusról, és Tündér Szép Ilonáról;
 Bújosik a' disznó, 's több sertés népe utánna! —
 Tapsolnak: „Fóra!“ — Tsitt! Szt! — A' kárpitot húzzák.
 Jönnek a' — *Hanzburstok*. Megzendült a' muzsikus kar.
 Füllé vált másodszor az én Borz Jánosom. O volt
 majd az utolsó, a' játékszínben. „Gyere, Földi!“
 Ezt mondá, kifelé mentébenn, Ómai Pista.
 Múzsafi, már egyik karjánál fogva vezette:
 „Bort, petsenyét kapsz majd, egy kis katonás vatsorára,
 's ott hálhatsz nálunk, ha velünk jössz, úri szobában,
 azt fogadom.“ „Fogadás! egy Úrnak? Eb, a' ki megállja!
 Meglátom. Tsak nem szed rá?“ E' gondolatokkal
 küzködvén — kezet ad Jantsink 's pederíti bajúszszát.
 Így ada egyszer'smind két dolgot: jobb tenyerének,
 's bal keze újjainak. — Vigan vatsoráltak, ugyan tsak
 hármatskán; de elég volt hallani, látni való! — Az
 Attika fűszerszáma között, nem volt, paprikára
 szükség! János elég tormát tört, Ómai Pistánk
 orra alá, egy egy darabos szóval; ha mozsár nem
 volt is! Hanem — mind tsak tréfából! Félre dobá vén
 bundáját János: lejtöst jár, bikfaszabású
 rettenetes két nagy saruban, még tsak maga; végre —
 intvén Múzsafi Úr, — egy motskos Bétsi banyával,

a' ki előbb, a' konyhából szaladozva kukutskált,
a' folyosón egy ablakból, 's az inas befűlezte.

„Most gyűjtsunk pipára! — Te is, pajzány Ugratándi,
füdd ki magad!“ — *Kültsárt* vették. Olvasnak. Az ötven-
egyedikét végig, tsendes' hallgatva. — Felugrik
Ómai: „*Győzedelem!* — *Ditsérik a' hajdani Rhythmust!*
Ezt örömet hallom, tudom is, mint — a' *Katekizmust,*
a' *Szilogyizmust.* Hé! mit mondasz? Múzsafi!“

„A' mit
érzek: *Hogy a' Rhythmus — nem Természet!* Sok üres hang,
a' vers kedvéért; főtt hátán főtt; hamuban sült
málé; férjfiakhoz nem méltó — szopni való pép;
fergeteges levegő ég, hó, alkalmatlan *Écbó;*
hogy ha kivált nagy, felséges tárgyakba találtak
válni!“ „Te most, gondold meg jól, nagy fába találsz
válni kemény fejszédet!“

„Nem nagy fába, — tsak egy vén,
düllöngő tuskóba —! Revés, szúrágta tövéről
kezdjük válni. Hamar — Rhythmisták! Gyertek emelni,
mindnyájan! Mi — Poéták —“

„A' Rhythmista, Poéta
szint' úgy! *Non vestis Monachum* —!“

„Te, vad óma nevű, Te!
Én azt nem tagadom; sőt még azt mondom, hogy egy jó,
érzékeny Rhythmista lehet majd — másik *Homérus,*
a' képírásban, (a) a' szép, nagy gondolatokban,
képzletekben: a' nagy Tenger mély fenekéről
butykászván a' gyöngyöket, a' festékeket, — a' Zevsz
Sassától lopván a' ménykövet, a' tüzet, a' szent
szikrátskákat! Ez a' Rhythmista, — Poéta, Homérus;
a' mikor egy mért versfaragó nem egyéb, hanem — egy mért!

(a) *Ut pictura, Poesis erit.*

versfaragó, — amaz édes erő nélkül! De ruhája —
 ringyreny a' szép *Hérósnak*; — bár torka, *oroszlány*
hangon bömböljön, 's hangjával — nyúlakat öljön!
 Nyelve tsak — egy dadogó gyermek *pársánta* beszédje: (a)
 hogy ha — örök rhythmusban szöll!

„Énekre való!” Azt
 mondják. E' sem igaz! míg *hoszszú és rövid Hang* nem
 mind egy, a' kótás *Muzsikábann*. — Oh ne keressünk,
 Pista, közönséges más Nyelvet! Vedd muzsikádat,
 és kótáidat: a' nagy föld száz Nemzete, — értem
 a' muzsikust — értik mindnyájan. Van rövid, *hoszszú*
 kóta; rövid, *hoszszú* az, minden jó muzsikusnak;
 és a' *nóta*: öröm-vagy *búhang*; bár az *Idéa*
 itt tsak *homály*, mint a' *Mimikábann*. Egy *Capucinust*
 esmérünk. — Bétsben lakik, *Izaurus*. — Mikor egyszer
 látni valék: Mit gondoltok? Mivel ölte kalitkás
 élete óráit? Misemondás, *Chórus*, *Imádság*,
 's *Néki*, ezenkívül, — *Magyarok!* örvendjete! — a' *Ti*
Lelki Tanítástok, Bétsben, — már foglalatosság,
 nemde, sok is lehetett? 'S ám mind e' szent kötelesség,
 még egy szép *múnkára*, hagyott egy két, darabolt, fél
 órátskát! Akkor bajlódott, egy *Magyar Ének*
 rossz mértékeivel. „*Tsupa sánta cadentzia, rhythmus,*
semmi egyéb!” Így mond a' *múnkás Szerzetes*. „*Ég, hó,*
Andalgó Écbó!” Felelém. 'S ő erre, — nem álmod
 hüvelyezek! — mutogatni, hogy a' majd tőrhetetlen rossz
Écbó, a' kóták ellen változva, nem egyszer
 botránkoztat egész Népet, Papot, a' *Misemondás*
 közben is! (b) hogy most avval bajlódik, hogy ezt az

(a) A' *Leoninus Verseket Oroszlányos Verseknék* bérálta egy —
Valaki, a' *disztichumot* pedig *pársántának!* — Oh Istenem! Észt,
 tsigavért dem vehetni — patikában.

(b) Ugyan e' történik a' *Német, Olasz, Frantzia Operákban*, ezer-
 szer t. i. mikor nem vigyáznak, — per *hamaritudinem*, aut *insci-*

énekének üreg Helikonját, a' Görög Izlés
jobb mértéke után alkalmaztassa fülünkhöz. —
Tréfáltunk. Oztán, hogy jobb, a' Római Flaccus
édesded Lantján, Záfót Adonnal ugratni,
Álkmánt, Arkilokust, Glíkont, Aszklépiadessel,
Álkéust, — Jámbust, Skázont, 's a' többi Poéták
Verseit.

Elbámúlt Borz János: „Hát ugyan e' sok
régi Vitéz, — így mond — e' mind, egy párdutzos Árpád,
egy Átilla Király, egy Mátyás embere volt, e'
sok Záp, Káp, Kilokus? No, hogy a' patvar vigye a' sok
hadnagyját, titulussaival! “

Mosolyogva tekintvén
a' két Ur egymásra, tovább folytatja beszédjét
Múzsafi:

„Úgy tsevegénk többször. Történet az *écbős*
hang a' szóllásban; hiba, tsűf a' Rhétorikában:
Flentes, plorantes, lacrimantes, damna ferentes!

O fortunatam natam, me Consule, Romam!

Írnak Rhythmusban több Nemzetek? Írtak előttünk,
Frantzia, Német, Olasz, tudjuk; 's e' gyermeki játék
rontja ma, e' rontonta meg, e' *roszsz Gusztus*, az első,
a' gyönyörű Természet igaz törvényje szabását,
a' gyönyörű Együgyűség múnkáját, az első
jó Izlést! — Mert *új a' Rhythmus*, tudd meg. Az úgy van;
úgy, mint a' te neved: *Ó és mai, Ómai*, mind egy.
Tréfa ez is. *Ómát, Almát* hámoztam. Ama' szent,
és ősz Hajdaniság, a' mért Vers Hajdanisága, —
hogy ha Homérustól számláljuk — 2700

tiam! — vagy a' Muzsikus a' Poétára, vagy a' Poéta a' Muzsi-
kusra, a' Compozitzióban. Füleimmel hallottam, 's a' Németek
is nevétek, Budán, mikor egy *Tenorista* inkább a' kótára vígyáz-
ván, mintsem a' *Prozodiára*, e' német szókat így ejtette: *retén*
Ketén, ezek helyett: *retten Ketten*, 's a' t.

esztendőt haladott, 17. tel. Ama' nemesült, nagy Róma Arany Szádjától —? Am majd ugyan ezt a számot firkálják ajtójinkon, *keledáló*.

Kantoraink, esztendönként! — A' Rhythmus — az ízlés, réz, ólom, vagy vas szádját tette — Nevetség tárgyává! valamint egy — *Midás* — *Pánnak* adatván a' koszorút, nem *Fébusnak*! — Nem régi tehát a' Rhythmus, vén még is: valamint egy vén fa az erdőn, a' mellyből, *Fridrik*, *József*, még gúzst tekerhetek volna! — Jaj, a' tökéje revés! — Irtsuk gyökerestől együtt, a' Tudomány Országából, az Okosság motskait! — A' Német már irtani kezdi, szerentsés *Klopstockjával*. Igaz, hogy az ő mértéke minékünk még darabos, durvátska! (a) De, jobb az is, hét ezer *Himmel*, *Limmel*, vagy *Schöps*, *Krebs*, *Sax*, *Wachs*, échoval enyelgő vén *Hanz Szaxénál*! 'S felséges mesteretsetje *Márót* festi! — “

“ Minek bát a' Vers? “

„ Egy *Ciceró* azt nem kérdezte; midőn *Archiást* tudta betsülni, 's védelmezni! — Minek keresünk a' prózabeszédben *fültöltő numerust*? (b) Így, a' mért Vers nem egyéb: tsak mért *numerus*, 's olvasd, valamint a' prózabeszédet kell olvasni! — Az *Ész*, az *Erő* fog győzni. Az *Édes Hasznos*, *Igaz* — fog győzni! — Paraszt játékokot, eddig

(a) *Sing unsterbliche Seele, der sündigen Menschen Erlösung, die der Messias auf Erden in seiner Menschheit vollendet!* —

Így énekel *Klopstock*. 'S ezek vitézi versek? Istenem! Be nagy a' különbség: a' *Német* és a' *Magyar*, a' *Német* és a' *Görög*, szintén úgy a' *Német* és a' *Deák Harmónia* között! Ezt tsak a' Poéta és Muzsikus bámúlhatja, értheti, érezheti. — De a' beszéd férjfiás, tiszta, és természeti a' Nemzetének; kivéven a' *Licentia Poeticát*. Mert p.o. az első verset így ejtené a' *Prózaista*: *Sing, unsterbliche Seele, die Erlösung der sündigen Menschen.*

(b) *Oratorius, periodicus.*

tartott, eddig hatott, *kettős*, vagy *négyes* idétlen *Echóját* — nevetjük már; mert tudjuk — igazkább, furtsa nevét: *a' fényes rang*, tudjuk, hogy — *üres hang!* Ez, játékra való; ha soká *zeng*, sérki fülünket: tsontunk *reng*, és dobhártyánk — harmad napra kelve is *tseng, peng, kong, dong!* — Hó, majd Rhythmista levék, ám majd magam is! Szép Múzsza! Botsásd bünöm! 'S Te felejtse el, a' mit hevénységem *écbőztem*, fényes *Apolló!* " Azt mondják: *Soknak tetszik.* Egy szó felel: *Odi.*

„ Hát az *Olasz?* a' *Frantzia?* — Roszsz ízlése van e' két finom Nemzetnek? "

„ Roszsz ebben! Nálok is a' vólt a' kezdet: *Történet*, a' *Hang játéka!* — Szokásból vált oztán, mintegy más emberi természetté! E' nem igaz természet. A' Hang játéka teremti a' Muzsikát; de nem egy húron pendül az egész, nagy, szép Harmónia. Szép a' Rhythmus? *Himfy Szerelmét* olvashatd. Ennél munkánk szebb nints, az *Enyelgés andalgó Országában!* — Szeretődöt imádod? Sírhatnál? Olvasd *Himfyt*, 's amaz egyszeri négyes Rhythmistákat, örök pornak, vagy szúnak ajánlhatd. Szép hát e' munkánk? Szép! Hát ha *Anákreon* írta volna, görög hangú mértékinn? Halhatatlanság lenne jutalma! — Miért vett *Himfy*, 's utánna kilentzven új Rhythmista], ugyan szint' annyi tagot, *muzsikája tactussába?* Miért? *Márót* olvasta, 's az első versben megtetszett a' [szép harmónia hangja: *Arma, Virumque cano, Trojae qui primus ab oris.* — E' 15 szótag, 's ám két két vers ugyan annyit jádzik az *Échónak*; 's e' tactust *Himfy* — *betsüli.* (a) Mondhatom, -- a' tréfát magyarázzuk jóra! — nevetnem

(a) Íme az első négy vers:

*Mint az özek az erdőben, a' halak a' vizekben,
madarak a' levegőben, 's a' méhek a' kertekben 's a' t.*

kellett a' fortélyt. — *Tudodé, More, a' Miatyánkot?* —
Ih, Sent 'sága! (a) *Tudom.* — *Mond el.* — *Pst, Pst!* *Ez a' bangya.*
 Ilyen ama *Rhythmus* mértéke! ha mérni szabadna,
Római Lábra. — Sokat próbált a' *Frantzia* Nemzet,
Anglus, Olasz: hogy az *Esztetikát* hozhassa keserves
 rhythmussába. De, mind hijjában! Nemzeti Nyelvek
 alkalmatlan, az ó *Harmónia tactussára.*
 A' Görögök 's a' Rómaiak muzsikára teremtett
 Nyelve mutatta, hogy ők rosszszúl majmolnak utánok.
 Hát legalább új écbóját tartotta meg a' *Vers!*
Nints paripád? *Nyergelj szamarat!* Jobb, ülve dötzögni,
 mint gyalogolni. — Mutass Görögöt, vagy Római, egy egy
 régi Poétát, a' ki tsupán rhythmussal enyelgett
 volna! tsak egy élő, vagy holt kis Nemzetet, a' ki
 mindég tsak rhythmust écbózott volna, szerelme,
 búja, haragja között; a' *Vármegye* gyűlésében;
 a' katonák vas frontja előtt! *Printz Sndi* lehetne
 új példánk, Magyarok! De — tsak a' *tréfas Operában,*
 vagy víg játéknak! — Többször hallottuk. Akármit
 mond ő, a' — rhythmus. Tartsuk *Szatirának.* Az *Izlést*
Esztetikát rostálja, — 's talán még mást is! — az Ország
 vétkeit: a' lágyúlt *Nemeset,* a' durva *parasztot,*
 's még valamit: *Rhythmust, Rhythmistát!* Snúdi, ha ebből
 a' nézőpontból nézzük, majd — halhatatlan leszsz!
 Másként türhetetlen — motsok, és gazkentefitélés!
 'S ezt majd *Borz János,* még a' bojtárja se nézné,
 undorodás nélkül másként! — Vigy, erre, *Vitézi*
 vagy *Lantos Verset,* játékszínünkbe! Vagy, a' mint
 egy *Plautus* jádzott, dühödött, ama' hajdani *Jámbust*
 rejtse, a' *próza helyett,* — de ne mond meg senkinek a' kis
 titkodat! — ezt rejtse a' szomorú, vagy víg muzsikának,
 és játéknak özönje alá! Majd sírni, nevetni
 fog veled érzékeny része nagy *Publicumodnak* —

(b) *Szent Atyasága.*

azt fogadom, valamint te nevensz, vagy sírsz magad! Oztán kérdezd Borz. Jánost: mit hallott? — *Tréfabeszédet, vagy szomorú nótát! Sirtam, de nevettem is!* — E' leszsz a' felelet. *Maga jádzott a' Természet előtte; nem sértette fülét a' rhythmus!* — Más okát én nem tudhatom! Egy *Métrista* (*Magyar Helikonra vezelő, jól esmért, Kalauzzában*) jól mondja, hogy a' *Mi Nyelvünk* — úgy, de külömb. mértékit tudjuk a' hangnak. — *nem perdülhet, hanem tsupa versben, minden erőszak, minden szótekerés nélkül! Nints Snüdi közöttünk!* Itt Tsászár, koldús, Pap, káplár szólljon előttünk, szólljon bár az egész Ország Gyülése! *Vitézi, vagy Lantos Versben* szóll. Versben szóllva ketsegtet Dajkánk, édes Anyánk, 's a' Vers nem sérti fülünket: mert gyönyörű, érezhetetlen fortélyja magunkban lappang. — Így gyöz a' Természet! Hogy ha *Poéta*, és *Muzsikus* lennél egyszer'smind, Ómai! oh, így éreznéd oztán velem a' szép Múza hatalmát, másnak foghatatlan, minden gyönyörűségének bámító erejét, édességét! 'S ha teremő Isten volt Jupiter; — vele kóstolnád az *Olimpus* tellyes, egész bóldogságát, 's amaz. — Isteneinkkel! " Fordúljunk egyet. Míg Múzsafi illy tüzesen fel berzenkedve papolt; elaludt a' Földi az egyik szegletben, egy nagy kanapén: pipája előtte fetrengett, omlott hamujában, 's a' kit az Ékes Szóllás Atyja, ama' borszín festékkal, egész' egy — undok okadásig festett le, ma Jantsi közel volt, a' kanapén, e' tsúf képhez.

„Hé, János! „Elötte állván így szóllott a' Gazda. „No kelj fel! Eredj az ágyba, alunni.“ — „Hová?“ kérdé, két izmos ököllel dörgölvén szemeit. „No, eredj ágyadba, alunni! Menj! De — megállj. Egy szómra felelj. A' Bétsi Boszorkány- Sópót hallottad: Ki akarnál lenni? ha téged.

így próbálnának! “

„ Papagénó!

„ S a' Muzsikából

mit vennél? hegedüt? bárját? “

„ A' bodzajurullyát. “

Ómai! Hallottad: Papagénó! Bodzajurullyát!

Nagy Jupiter! Tetudod, mit tesz: Dé Gustibus! A' nagy
Contraszt szükség volt, e' legjobb, ótska Világban.

Szükség volt, a' leszsz: az örök Szép, és az örök Rút;

a' Nap, az Éj; a' Homály, a' Fény! Papagénó, Tamino;

Vig, Szomorú, Nagy, Kis Játékok; Snüdi, Fieszko;

a' nyavalyás Rhythmus, a' Máró, Flaccus, Homérus,

egy Természet után mért, festett Férjfibeszédje;

Jó katonák, és Roszsz katonák; Therzites, Achilles;

Jó Mngyarok, bazarülök; jó, füzfa Deákok;

Bodzajurullya, Doromb, Hegedü, Harmónika, Concert!

E' mind szükség volt, e' szép rút, tarka Világban!

Ómai! Nem nevetünk? Egymást jól értjük: Az Almát

a' Legszebbiknek! Ez — Venus — menybéli Poézis!

a' te igaz képed. Sírhatsz, bóldogtalan Ecbó!

Ah, tsak üres Hang vagy! Kegyetlen Nárciszszus — ! Ez, a' Sors
nagy játéka!

Magyar! Nem tetszik Nemzeti Nyelved?

Jó a' szerszám. Mit boszszonkodsz? Roszsz muzsikus vagy!

A' mért Vers nem tetszik? Eredj! Olvasni tanulj meg!

Am, nekünk Vers minden szó: bár semmi Poézis

nem tud Borz János, versben szóll, nyájja után is!

Hát olvasni tanulj! A' mért Vers: Tiszta Poézis,

(mint Fillis, Dafnis, Gesznernél) Prózapoézis.

Nem tudod, a' mért Vers kótájit? Geszner után, húzd

a' notát szabadon! Versent húzhatsz — Biharinkkal!

Meszsze repült a' Gém? Potsolyájinn úszhat a' Hattyú!

Szép Hattyú! Mit sírsz? Azt mondják: Érzi balálát! (a)

(a) Cantator cygnus funeris ipse sui. *Martial*

'S mink nevetünk? Borsót hányunk a' falra, Barátim,
 Földijeim! Ti, Baróthi Szabó, Rájs, Köszegi Rájnis,
 Pesti Fejér, Darvas, Peretsenynek Nagyja, Kazinczy,
 Georch, Dugonics, Kúltvár, Decsy, Pántzel, Pápay, Márton,
 Kiss, Czoma! Meszsze lakunk egymástól? Egy a' Hazánk, egy!
 Poots, Elekes, magad is, jó Lácza, Varga, Mocsáry!
 Élsz é? Bessenyeim! Régen óhajtalak! — És Ti,
 Édes, Zarka, Szekér, a' kik még éltek Hazánkna,
 most sírtok, most tapsoltok, több jó Magyarokkal!
 nézitek a' nagy tzelt: dolgoztok, könyveket írtok,
 versben, prózában, jobb jobb természeti hangon.
 Pindusszülte Virág! Kinek írunk? A' Törököknek?
 Osi, Magyar nyelvünk, szaporább, szebb változatokkal,
 gyengébb hangokkal jádzik, mint a' Görög; Harmintz
 hét különös hangunk, 's még több van. Hogy ha szeretnék
 szörszalat hasogatni: tsak ánk, énk, négy lehet; ónk, önk,
 négy lehet; e' tizenhat. A' többit elhallgatom. Oztán
 azt kérdem: Szebb é a' Római Vers? Tagadom. Hé!
 E' nem elég. — Mondják. — Meg kell bizonyítanod. Úgy van.
 Megbizonyítom: Eredj. Nézd a' szókönyveket: Át, Bét,
 a' Zéig. Hány szót lettél, két, három előző
 mássalhangzóval? Oh, e' nagy munka! Ne félj. Meg-
 mondom: Egész nyelvünk tsak néhány szót orozott vólt
 a' szomszédoktól, a' melly két néma betűvel
 kezdődik. (mert a' tze, tsé, 's a' többi hasonló
 öszszefolyó hangok, mind egy egy tiszta betüt, vagy
 hangot tesznek.) Hogy a' ptrüszszentés, a' ptrütsök, három
 hangon szóll? Megfoghatatlan két példa! De ám tsak
 a' Nagyságos Urak mondják úgy azt is. Elég, ha
 trüszszent, vagy tüszszent a' kis trütsök, és tütsök, a' mi
 szalmás putrinkban; másként a' nyelve bitsaklik, —
 néki? nem! — azt fogadom, hanem egy Borz Jantsinak; a' ki:
 semmi Porókátor, se doromb, se torombita megnem
 gyógyíthat oztán! — Ha Görög, vagy Római nyelven
 szóllasz; ezer meg ezer ptrüszszentő ptrütsök ijesztik

és Anyád füleit. Magyarán megmondva: hasonló durva, kemény hangú szókkal bővelkedik e' két, másként finom, Nyelv. (a) Oztán azt mondom: *A' bólt Nyelv*

(a) Úgy tetszik, ritka egy gondolat, valóban a' közönségs értelemmel össze nem férhető tsudállatos vélemény (*paradoxon*) ragadta el ama' híres Frantziát, a' ki azt írta, hogy: *Mennél gyengébb, édesdedebb a' hangja valamelly Nyelvnek, annál durvább a' Nemzet!* Ha ez igaz volna; a' következnek:

1. Hogy nem volna, talán a' Föld kerekiségén, durvább Nemzet az *Olasznál*; mert az ő Nyelvét tartjuk a' legédesebbnek. Mi teszi ezt az édes harmóniát? A' kevés *conzonáns*, a' sok *vocalis* a' szóban; és hogy az többnyire *vocalissal* végződik. Vegyünk p. o. tsak a' *Miatyánkot* és a' *Hiszekegyistent*; abban négy kis szót: *il, in, non, dal*, ebben ötöt találunk: *in, del, ad, signor*, másként *signore, all*, másként *alla, alle, ai*, — a' mellyek *conzonáns*sál végződnek.
2. Hogy igen közelítene az Olasznak akár finomságához, akár durvaságához az *Oláh, és a' Tzigány*; mert tagadhatatlan, hogy ez a' három Nyelv majd ugyan egy húron pendül. — A' kinek füle van; mást ne is kérdezzen!
3. Hogy a' legpallérozottabb Nemzet volna, talán széles e' Világon, a' *Tót Bátyó*, 's a' vele atyafiságos szomszédok: mert az ő szájok olyan egy egy szót bugygyant ki némellykor, a' melly — a' mint *Vivesz Lajos a' Szofizmák* neveiről mondja — álmából is felrémítene a' magyar gyermeket! p. o. *frf, frt, trst, prst, hrst, frst; wlf, wrch, smrt, stwrt; msa, mrať, mhla, mraz; hrob, hrad, hrdo, hrwol; dwoch, mnich, wnuch, swrceť, stwrteť, cłoweť; paprsleť, okrseľ, 's a' t.*
4. Hogy az *Orosz*, a' ki ama' kemény hangú szókat gyengíteni szokta, p. o. *wolf, smert, trost, persť, celowiať*; — és a' *Magyar* még jobban p. o. *zúzmaráz, tsötörtök, unoka*, — nem tsak nem pallérozódnak, hanem még jobban eldurvúlnak.
5. Hogy majd ki kell törülni a' Rhétorikából ama' régulát: *Vitanus concursus asperarum consonantium*, ex. gr. *ars studiorum, rex Xerxes etc.*
6. Hogy *Homérus, Pindarus, Demoszthenes, Virgyllius, Horátzius, Ciceró*, minthogy az Ékesszóllás mesterségében annyira haladtak, hogy még ma is bámúljuk remekmunkájikat! — bizonyosan mind magokat, mind nemzeiteiket durvábbakká tették.

elvesztette igaz hangját, több századok óta,
 a' mi beszédeinkben. Meg kell bizonyítanom? Ezt is
 megbizonyítom: Ama' két szót, *scandálva*, hogy ejtjük:
Arma, virumque cano? 'S ez igaz harmónia: mert úgy
 mérték; hát úgy kell *scandálni*, kimondani. Valljon
 úgy papol é a' Pap nálunk? Úgy ejti deákos
Pirkelitz? (a) Ő másként *Orátor* híres, az Ország
 Gyűlésin! *Virum cano*! minden Magyar ekként
 ejti biz' azt; 's ilyen sok ezer, *barmóniarontó*
 példákat tsúszattak bé még a' misemondó
 könyvek is, a' kóták sorain, a' szent muzsikába!
Frantzia, Német, Olasz még jobban rontja Deákját;
Tót, Lengyel, vagy Orosz, kiki mássánt tördeli hangját.
 'S ám e' nem tsuda: mert, *Lantos Flaccussal*, a' Hang meg-
 szűnt, a' Római Nyelv, a' szép Harmónia meghólt!
 Elvész hát az igaz Harmónia? el, — ha deákul
 énekelünk: ha *deák Flaccust* olvassuk! — *Homérrnál*:
Μῆνιν ἄειδε θεὰ, még jobban hangzik; azért hogy
 rontani nem tuóják — a' kukták: a' palotákban!
 Szóllj magyarul. Olvasd *Flaccust magyarul*. Ha magyar vagy;
 ő vele peng lantod, valamint ő mérte; beszélhetsz,
 dúdolgatsz, álmodsz valamint ő mérte; utánna
 sírhatsz, vagy nevethetsz: *Ropog a' dob, trombita barsog*; (b)
Kürt, hoboá, clarinét, — az egész Harmónia zendül!
 Ah, mert élünk még, — hálá az Egeknek! — Az Árpád

7. Hogy hát majd a' leszsz szükség, hogy p. o. a' madarak orszá-
 gában, tanuljon. a' *Patsirta a' Bagolylyal* huhogni, a' *Fülemile*
 a' *Varjúval, Hollóval*, károgni, krákogni — hogy az erdők pal-
 lérozodjanak!

(a) Ez, *anagrama*, a' vers kedvéért; 's könnyen kitalálhatni. p. o.
 Mit tesz másként *Sined*? Ez, egy híres Német Poetának a' neve,
Denis; — *Jansenista Satan in eis.* 's a' t.

(b) Lehet é ennél, más nyelvekben, szebb *onomatopoeja*? Evvel bő-
 velkedik, különösen a' mi Nyelvünk. Láttuk fellyebb némelly más
 példájit, a' *Szatirának* elején, a' *Teremtés hipotipózissában*.

Nemzete, élünk még; szívünk muzsikája: Beszédünk,
 Nyelvünk fenn maradott. Ha beszélünk, ám muzsikálunk;
tempót és tactust a' Szív indulati vernek.
 Nem kell más tempó, más tactus. Hogy ha Magyar vagy;
 mértéket, kótát, már meg kell tartanod. A' mint
 a' szót ejted, ez a' mérték; 's a' kóta? Betűjink.
 Hát sírhatsz, nevetehetsz, — az egész Harmonia zendül.
Józsue! Már nem kell napot hátráltatnod. *Apolló*
 elbámúlva megáll, hallgat, 's vele — a' nagy *Olimpus*.
 Ejj, Magyarok! 'S Ti nem érzitek? Uh --! De — ne bosz-
 szonkodjunk.

Concert a' Nyelvünk, Versünk Harmonia! — Borz nem
 érzi? Sokan — Mások sem igen! Arról ki tehet? Ha
Rhetorikát tudnánk, — édes Harmonia lenne
 majd a' *prózáink* is, egy tisztult fülnek, ajáknak,
 szívnek! Ez a' gyönyörű *Concert, Harmonia*, hosszú
 vagy rövid hangokkal, titkos, majd érezhetetlen
 kaptokkal, mint annyi verő *tactussal* eredvén,
 a' Természet örök törvényje szerint, tsak orozva
 tsúszván a' szívünkbe — ! ez a' mi valódi *Poétánk*
 mestersége; ama' felséges *Pictor* etsetjén
 a' festék ez a' Hang! Enyelegjen *Anákreon!* E' szín,
 e' festék enyeleg. Tántolni, danolni tanítsák
Imrével Juli, vagy Dafnissal Fillis az erdőt;
 sírva tsevegje baját *Progne, Filoméla*, szerelmét;
Hercules a' Flegyetont, Plútót rémítse; Tanátsot
 tartson nagy *Jupiter*; bajt víjjanak, *Hector, Achilles*;
 sarkából mozduljon egész Természet, — az Isten
 élet halálosztó nagy Lelke lehellésére!
 mind e' felséges, vagy apró, gyengétske, szerelmes,
 víg, bús, rettenetes - szép képeket a' mi beszédünk,
Képiro' Múzsánk — nem az *Écbó* festile. *Fébus*,
 Zeusz maga éltet, hevít, 's az egész Természet előtted
 jádzik. Minden szó mozdulat, *Piktorok!* A' ti
 képeteken, a' Tűz, a' Láng, oh — tsak hamu, holt szén.

a' mi Teremtésünk eleven játékhöz, 'tsak
egy szónkhoz képpest! Ezt teszi: Poéta, Poézis!
Isteni Lélekerő! Hogy leljek véget?

Ez a nagy
Mesterség — Titok — a' Természet mély kebelébe
rejtett, szent Titok! Oh nézzétek, mondom ezerszer,
Nézzétek, szép a' Természet; szébb, ha barátja,
a' szép mesterség, titkon nemesíti: hogy a' szép
fortélyt, a' szem előtt, tündér lepedője fedezze;
mint egy Parrhazius lepedője, remekműnkáját! (a)
Igy lappang, mért verse alatt, egy Ferjfi beszédje.
A' rbythmus? Rakd a' zsákodba: kiszúr — sindelszeg!
A' sánták Országa jutott az eszembe: Nevették
ők, a' kit katonás lépéssel járva találtak!
Oh szomorú ég, hó! Hatezerszer zengi az Écbő
Snüdi! Te halhatatlan Printz Snüdi! De — márma daráltunk.
Ómai! Vagy — több kell? "

„Ne, kezem! "

Tsókolva ölelték
egymást. „Eorsót nem hánytál a' fátra, Barátom,
Múzsafi! "

„Hát János? "

Jánosnak: Atzél, koba, tapló,
pipa, dobány zsatskó! " Felelé Eorz János.

„Eredj hát:
Üss ki, fiam Latzkó! " Mondá a' gazda; barátját,
Ómait a' legszebb nyoszolyába vezette fekünni.
Még egyszer fordult, a' kandallóba: „Te, menj az
istállóba, bobó — Papagénó! Bodzafurultya!

(a) L. a' Pannónia Beszédjét (a' melly nem sokára ki fognyomtattat-
ni az új Holmiben.)
